

"Όσω ἔτριζαν τὰ κόκκαλά της κάτω ἀπὸ τὸν τροχό, τὰ χεῖλη της ἐψιθύριζαν :

— Νὰ μὴ μᾶς ἀγαποῦν τὸ καταλαβαίνω· μὰ νὰ μᾶς ρίχνουν ἔτσι ἀλύπητα σὲ ξένη ἀγκαλιά, αὐτὸ εἶνε τρομερό !! Μὰ ἐγὼ τὸν ξαναεῖδα.

"Αχ τὴν πληγὴ τὴν ἀθεράπευτη ποῦ τῆς ἀνοιξε ὁ τροχὸς τῆς τύχης, τὴν ἐνάρκωσε καὶ τὴν ἐγλυκοκοίμισεν ὁ τροχὸς τῆς ἀμάξης.

Δὲν τὴν ἔκλαψε κανεὶς.

Δὲν εἶνε ἀξία λύπης μιὰ εὐμορφιὰ μακραμένη· ἓνα κορμὶ ἀρρωστημένο.

Ὁ νάνος τοῦ Χότζα, Μεχμέτ ἐφέντης, εἶπε μὲ τὴν λεπτὴν γυναικεῖαν φωνὴν του καὶ ἐθώπευσε τὴν μακρὰν καστανὴν γενειάδα του.

— Καλὰ ἔκαμε καὶ πέθανε. . . Αὐτὸς ἦτο ὁ ἐπικήμερός της.

Ὁ νάνος διόλου δὲν τὴν ἠγάπα, γιατί ποτὲ τὰ χεῖλη της δὲν ἐγέλασαν εἰς τὰς εὐφρολογίας του. Ὁ νάνος ἠγάπα μόνον ἐκείνας ποῦ ξεκαρδιζοῦνταν στὰ γέλια.

Βλέπετε κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸ ἰδανικόν του, εἰς τὸ ὁποῖον ἅμα πλησιάζη κανεὶς ἄλλος, τὸν ἀγαπᾷ.

(Ἐν Κωνσταντινουπόλει)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΜΙΛΤΩΝ

Ο ΒΥΡΩΝ

ΚΑΙ
(Ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ)